

[Ove Jensen.]

ældre landmænd, der gerne vil sælge deres be-
drifter, og at der er endnu flere veluddannede
unge, der gerne vil købe, men på grund af ka-
pitalvindingsskatten bliver der ikke handlet,
fordi de nuværende ejere, når de får oplyst,
hvor meget de skal betale i kapitalvindingsskat,
beslutter sig til ikke at sælge, fordi de i mange
tilfælde ikke engang kan få så mange penge fri
ved handel, at de kan købe sig et hus at bo i.
De gamle bliver så på deres gårde, og hvis ikke
besætningen er sat ud, bliver den det, og i ste-
det for avles der korn måske ved hjælp af en
maskinstation til at klare markarbejdet. Der
foreligger i øvrigt tal for, at de unge landmænd
under 35 år i gennemsnit har en produktion,
der er 2½ gange så stor som de ældres.

En ophævelse af kapitalvindingsskatten, som
fremskridtspartiet har foreslået, vil straks sætte
gang i den animalske landbrugsproduktion. En
udvidelse af landbrugsproduktionen med bare
20 pct. vil give beskæftigelse til over 15.000
personer, alene inden for landbrugets følgein-
dustrier, slagterier, konservesfabrikker, i trans-
portområdet og i byggebranchen. Det vil med-
føre, at det offentlige sparer ca. 900 mill. kr. i
arbejdsløshedsunderstøttelse, og at valutaindtjening-
en vil blive forøget med ca. 4 mia kr. Det
skal måske lige nævnes her, at provenuet
af kapitalvindingsskatten inden for landbruget
er på ca. 160 mill. kr. Den tidligere skatte- og
afgiftsminister har åbenbart regnet ud, at det
er en god forretning at forringe valutaindtjening-
en med 4 mia kr. og udbetale 900 mill. kr.
i understøttelse for at få 160 mill. kr. ind i kas-
sen igen. Og der er såmænd ingen, der behøver
at forundre sig over, hvorfor det står så sløjt til
med økonomien og arbejdsløsheden, som til-
fældet er. Vi må så håbe på, at den nye skatte-
og afgiftsminister har mere forståelse for det
offentliges og den private økonomi. Kapital-
vindingsskatten er i alle tilfælde direkte under-
skudgivende.

Det andet store problem for landbruget er
den høje renteudgift. Selvfinansieringsgraden
er for ringe i forhold til de lande, vi konkurrer
med, og det skyldes bl. a., at prisen på
landbrugsejendomme på grund af kapitalvin-
dingsskatten presses alt for højt op, og den ud-
pumpning af kapital, der sker fra landbruget
til de offentlige kasser, hver gang der ved en
handel skal betales kapitalvindingsskat. Ren-
teudgiften er i mange tilfælde den største en-
kelte udgiftspost, der er på en landbrugsbe-

drift, og det fremmer naturligvis ikke investe-
ringslysten.

Det tredje store problem for landbruget er
det høje danske omkostningsniveau, som er
stærkt medvirkende til, at landmændene opgi-
ver husdyrbrugsproduktionen og går over til
ensidig kornavl. Hvis der ikke fra politisk side
bliver gjort en alvorlig indsats her, så vil den-
ne udvikling fortsætte, og det vil medføre, at
der fra landbrugets forædlingsvirksomheder vil
blive sendt i titusindvis af arbejdere ud i ar-
bejdsløshed, samtidig med at valutaindtjening-
en vil falde til nogle få milliarder kroner om
året.

Der er kun én løsning på dette store pro-
blem: omkostningerne skal sænkes, frem-
skridtspartiet har anvist, hvordan det kan
gøres: besparelser på de offentlige budgetter og
skattelettelser. Hvad enten man kan lide det
eller ej, bliver det ganske enkelt nødvendigt
fremover at gennemføre en politik, der kan
nedsætte omkostningsniveauet, ellers bliver
nemlig både landbrugsproduktionen og andre
produktioner efterhånden indstillet her i lan-
det.

Fuglsang (DKP):

Et af de historiske hovedpunkter i den de-
mokratiske politiske kamp i Danmark førtes i
sin tid under parolen om, at der ikke måtte
være nogen over og ingen ved siden af folke-
tinget. Det var dengang en kamp mellem de re-
aktionære kræfter og de demokratiske kræfter i
vores land. Formelt endte kampen, som vi ved,
med, at den demokratiske parole sejrede. Men
reelt er vi nok i dag længere fra denne paroles
principper, end vi nogen sinde har været.

I den henseende deler jeg hr. Christophers-
sens bekymring for en udvikling, der mere og
mere flytter de egentlige beslutningsmyndighe-
der bort fra folketinget og fra den i hvert fald
formelle mulighed, som den giver for folkelig
kontrol og folkelig medvirken. Men venstres
bekymring ville uægtelig have virket mere
ægte og mere troværdig, hvis ikke netop ven-
stre selv med liv og lyst har deltaget i nogle af
de mest anonyme og for så vidt langtvirkende
forhandlinger, nemlig de forhandlinger, som er
gået forud for forsvarsforliget, og også er gået
med til, at vi nu får dette forlig solidt indpak-
ket i denne brogede forligsklump, som vi nu og
i den nærmeste tid fremover skal behandle.

Når jeg siger langtrækkende, så tænker jeg
ikke alene på fire års perioden. Vi må samtidig